

AŞIRI KORUYUCULUK

"İyi niyetli ve yardımsever bir arkadaşımın bir gün doğada gezinirken, kozasından çıkmaya çabalayan bir kelebek gördük. Kelebek kozanın lifleri arasından sıyrılmaya çalışmaktaydı. Yardımsever arkadaşım hemen kelebeğin imdadına koştu. Dikkatlice kozanın liflerini sıyırdı, kozayı araladı ve kelebeğin fazla çabalamadan kozadan çıkmasını sağladı.

Ancak kelebek kozadan kolaylıkla çıktıysa da, biraz çırpındı ve uçamadı. Yardımsever arkadaşımın göz ardı ettiği gerçek şuydu:

*Kanatlar ancak kozadan çıkma çabalarıyla güçlenir ve uçuşa hazırlanır.

Kelebek kendini kurtarma çabalarıyla aslında kaslarını geliştirmekte, kendini ayakta tutacak, güçlü kılacak, uçmaya hazırlayacak hareketleri çabalarıyla öğrenmekteydi.

Yardımsever arkadaşım işini kolaylaştırarak kelebeğin güçlenmesine engel olmuştu. Kelebek hiçbir zaman özgürlüğü tanımadı, hiçbir zaman gerçekten yaşayamadı."

Psikiyatrist Ruth Sanford'un bir yazısından alınan bu kısa öyküden şu sonucu çıkarmamız gerekir:

En iyi niyet, yardımseverlik ve aşırı koruyuculukla gösterdiğimiz sevgi, çocuklarımızın gelişmesine ne derece yardımcı oluyor?

Gerçek sevgi çocuğun her şeyini kolaylaştırmak mı, yoksa çabalarına saygı göstererek gelişmesine hayata hazırlanmasına ve sürekli bize güveneceğine, kendine güvenmesine olanak sağlamak mı?